

petelina! Mirko ga ima pa vendarle rad, ko zna Belin hoditi samo po dveh in prositi. Mirko pa zna še peti, moliti in — še mucek ni tako premeten, da bi ga ugnal. Pa kaj bo Belin, ta neumni Belin, ko ima mamica Mirka še tisočkrat rajša.

Zdaj je pa bolan. Jutri zjutraj pa bo Mirko že zdrav in pojde na vrt. In ko ga bo zagledal Belin, bo prišel po dveh in bo lepo prosil in bo rekel: hov, hov. Ta neumni Belin še „dobro jutro“ ne zna reči. Kaj bo neumni Belin, ko bo prišla mamica in bo prinesla Mirku konjička, voziček, bič, pa puško, — pravo puško, prav tako, kakor se z njo strelja. Da, vse to bo dala mamica Mirku, ko ozdravi. Da, Mirko mora ozdraveti. Kajpak! Mirko bo šel v šolo in bo prvi v šoli, pa velik gospod bo in v zlati kočiji se bo vozil, pa velik grad bo imel in vse polno slug. — In vsi ga bodo zavidali in porečejo: „Glejte ga, kako je lep, in dober! Kdo bi si bil mislil, kdo bi si mislil, ko je bil še majhen in je ležal bolan v mali kočici pod slamnato streho — zdaj pa ima grad in polne kleti denarja. Tako bodo rekli ljudje, on pa se bo spomnil svoje mamice in se odpelje k njej in ji poreče:

„Oj mamica, zdaj pa kar z menoj! Kaj boste pod to slamnato streho, ko imam jaz grad, velik grad. Lepo boste živeli pri meni, kar sedite v kočijo!“ Tako pelje Mirko svojo staro mamico s seboj. . . Konjički peketajo, solnce se smeje, da še nikoli ni bilo tako lepo. . .“

Tako je govorila uboga mamica pozno v noč, sklonjena nad bolnega sinka. In solze so ji tekle po licu, po bledem, težke solze. Ko pa je, premagana od bdenja, vsnula, se ji je zazdelo, da jo je prejel nekdo za rame. Ozrla se je! In glej, njen Mirko je stal za njo, ves lep in velik in jo je gledal.

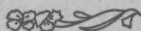
„Ali si ti, moj ljubček?“ —

„Sem, mamica; po slovo sem prišel. Jaz imam svoj grad, svoj lepi in zlati“ —

„Ne zapuščaj me!“ je vzkliknila preplašena mamica in se ječe zgrudila nad mrtvo telesce svojega Mirka. . .

Njegova angelska dušica pa je plula z bratci-angelčki proti novi domovini — k Bogu!

J. Mohorov.

JESEN.

Ocvetele so kresnice
sred poljan,
odletele so že ptice
prek poljan
tja na daljni jug.

Kakor sladek sen odšla je
že pomlad;
že jesenska sapa maje
zlati sad,
ki blešči se iz vej. . .

Bogumil Gorenjko.

